

Καλώς ή κακώς, στην κατάσταση, που έχει περιέλθει η Πατρίδα μας παρέλκει η αναζήτηση αιτίων, αιτιών και ευθυνών, που, ειρήσθω εν παρόδω, αναζητούμε στους άλλους και ποτέ στον εαυτό μας.

Φόροι, με την έννοια της συνεισφοράς των πολιτών στις δαπάνες του κοινού, υπήρχαν πάντοτε, όχι, όμως, πάντα σαν καταναγκαστική πρακτική, αλλά σαν μια ενέργεια κατ' εξοχήν πολιτική!

Στην Αρχαία Ελλάδα ο σημερινός τρόπος φορολόγησης ήταν κάτι το αδιανόητο, δεδομένου ότι άμεσους φόρους πλήρωναν μόνο οι δούλοι και οι ξένοι.

Οι ελεύθεροι πολίτες, κατ' εξοχήν στη Δημοκρατούμενη Αθήνα, δεν φορολογούνταν άμεσα. Τα έσοδα της πόλης προέρχονταν κυρίως από την έμμεση φορολογία, από τους δασμούς, τους οποίους εισέπραττε από τα εισαγόμενα είδη πολυτελείας, που φυσικά βάρυναν τους πλουσιώτερους πολίτες.

Η ευαισθησία των αρχαίων Αθηναίων διαφαίνεται και από την περίπτωση των λειτουργιών, μιας έμμεσης φορολογίας, ενός τιμητικού τρόπος [φορολόγησης](#) των πλούσιων πολιτών, μέσω της υποχρέωσής τους να αναλάβουν και να χρηματοδοτήσουν έργα δημοσίου συμφέροντος, όπως διπλωματικές αποστολές, θεατρικές παραστάσεις, ναυπήγηση πολεμικών πλοίων, κλπ., που όμως, τους ενέπνεε υπερηφάνεια, καθώς πρόσφεραν ένα μέρος της περιουσίας τους προς όφελος της πόλης.

Πόσο, λοιπόν, τυχαίο είναι ότι ενώ η λέξη φόρος είναι γνωστή από την Αρχαιότητα, οι σύνθετές της, όπως «φοροφυγάς», «φοροδιαφυγή», «αφορολόγητος», μαρτυρούνται μόνο στη νεώτερη εποχή;

Σε μια εποχή, που μετέτρεψε την τιμητικότερη από τις αρχαίες λειτουργίες, τη χορηγία, στην απεχθέστερη μορφή φορολογίας, το χαράτσι....

Και είναι λογικό!

Όταν το άτομο βλέπει το Κράτος ως εχθρό και το Κράτος τον πολίτη του ως αντίπαλο, τότε και οι έννοιες των λέξεων διαφθείρεται, τότε και η λέξη «χορηγία» παραφθείρεται σε «χαράτσι» διαστρέφεται!

Και έτσι, η λέξη «χαράτσι» εισέβαλε ορμητικά στην καθημερινότητά μας, σε τέτοιο βαθμό, που να νομίζει κανείς ότι ζούμε ακόμα υπό καθεστώς Τουρκοκρατίας, γεγονός, που πρέπει να μας προβληματίσει έντονα, έστω και αν χρησιμοποιείται ασυναίσθητα!

Από την άλλη, όμως, αυτή η εστίαση της προσοχής, του ενδιαφέροντος και των συζητήσεων στην αύξηση των φόρων, δεν μας επιτρέπει να διακρίνουμε και έναν άλλο, αφανή μεν, αλλά χειρότερο φόρο, το φόρο του πνεύματος.

Στην Τουρκοκρατία, εκτός από τον κεφαλικό φόρο, το φόρο του χρήματος, ο

Ελληνισμός κατέβαλε, επί δύο και πλέον αιώνες, και τον επαχθέστερο φόρο του αίματος, με το περίφημο «παιδομάζωμα».

Ο κατακτητής στερούσε από τον Ελληνισμό την ικμάδα του, αφαιρώντας του τους υγιέστερους και ευφυέστερους βλαστούς του, τους οποίους «εκκέντριζε», ενσωμάτωνε, στο σύστημά του, το οποίο, έτσι, φυλετικά και πνευματικά, ενίσχυε.

Στο διάστημα, κατά το οποίο λειτούργησε ο απαίσιος αυτός θεσμός, ο Ελληνισμός στερήθηκε εκατοντάδες χιλιάδες νέους, και μάλιστα τους ικανότερους, με αποτέλεσμα, αν συνεχιζόταν, να κινδυνεύσει αυτή η ίδια η υπόστασή του.

Αλλά και σήμερα ο Ελληνισμός πληρώνει ένα βαρύ φόρο, ασύγκριτα επαχθέστερο από το κάθε «χαράτσι»!

Είναι ο φόρος του πνεύματος!

Είναι η απώλεια των ευφυέστερων και ικανότερων και δυναμικότερων νέων μας, που μεταναστεύουν στο εξωτερικό, στερώντας την Ελλάδα από τα πολυτιμώτερα και αποδοτικώτερα κεφάλαια, που διαθέτει!

Οι νέοι μας φεύγουν!

Φεύγουν, όχι αρπαγμένοι από τον Κατακτητή, αλλά καταδιωγμένοι από μια κοινωνία, που τους αρνείται το δικαίωμα στο όνειρο, από μια νοοτροπία κατ'εξοχήν αντινεανική!

Οι νέοι μας φεύγουν κι' εμείς τους αποχαιρετούμε, άβουλοι, όπως πάντα, και δειλοί...

Και χαιρόμαστε, που θα πάνε σε μια ξένη χώρα, όπου θα μπορέσουν να δράσουν, να δημιουργήσουν, να εξελιχθούν και να ευημερήσουν, αντί να ντρεπόμαστε, που κρατάμε εμείς το γιαταγάνι του διωγμού...

Αντί να φοβόμαστε τη μέρα, που αργά ή γρήγορα θα 'ρθεί, που η οικονομική κρίση θα έχει αντιμετωπιστεί, αλλ' η Ελλάδα δεν θα έχει τότε σε ποιόν το μέλλον της να εμπιστευθεί!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΑΩΡΟΘΕΟΣ Β΄

(Περιοδικό «ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ», τ. 40, Μάρτιος 2012)